

РЕШЕНИЕ

№ 3923

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2457** по описа за **2022** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДИТ-С. срещу Решение от 24.01.2022 г. по НАХД № 128/2021 г. по описа на СРС, НО, 6 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 22-006852/20.11.2020 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена "имуществена санкция" в размер на 2 000 лв., на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение на СРС е неправилно, както и че същото не съответства на материалния и процесуалния закон. Моли се решението да бъде отменено. Алтернативно се прави искане делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. П., който поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма] - в съдебно заседание не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София – град, II касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.

218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е основателна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

В периода 25.08.2020г. – 31.08.2020г. и на 03.09.2020г. била извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда” - С. на [фирма], относно изпълнението на предписание № 4, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ в Протокол за извършена проверка изх. № ПР 20024189/03.09.2020г., а именно: Работодателят да изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на П. Г. Н., с ЕГН 68003081916, не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение, съгласно чл.224, ал.1 вр. чл.228, ал.3 КТ. Съставен бил Протокол за извършена проверка изх.№ П. /01.10.2020г. За констатираното нарушение бил съставен и Акт за установяване на административно нарушение № 22-006852/01.10.2020г., надлежно връчен на нарушителя. [фирма] се възползвал от правото си да възрази в срока по чл.44, ал.1 ЗАНН и депозирал такова. Административнонаказващият орган приел, че с бездействието си нарушителят реализирал административно нарушение на чл.415, ал.1 КТ, поради което издал Наказателно постановление № 22-006852/20.11.2020г.

Решението на СРС е валидно, допустимо, но по същество – неправилно.

Настоящата инстанция констатира, че съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

За да отмени издаденото наказателно постановление, СРС се е позовал на възражение по чл. 414 от ГПК по ч. гр. д. № 27035/2020 г. по описа на СРС, 127 състав и е приел, че е налице спор относно дължимостта на процесното обезщетение. Съдът е направил извод, че спорът е трудовоправен, поради което компетентен да се произнесе по него е гражданският съд, съгласно чл. 360 от КТ. Според СРС, ДИТ-С. не е материално компетентна да издаде задължително предписание и да разреши правния спор относно дължимостта на претендираното обезщетение и неговия размер.

Видно от възражение по чл. 414 от ГПК по ч. гр. д. № 27035/2020 г. по описа на СРС, 127 състав, същото е подадено от П. Г. Н. във връзка с издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Лицето посочва, че не дължи сумата от 2 300 лв., представляваща неплатен остатък от договор за заем от 03.04.2017 г. на заявителя [фирма], тъй като е погасявала заема с изплащане на вноски. Н. е посочила също, че не дължи посочената сума, тъй като заявителят [фирма] има насрещно задължение към нея – неизплатени заплати за м. 01.2020 г. и м. 02.2020 г., както и неизплатено обезщетение по реда на чл. 224, ал. 1, т. 1 от КТ за неизползван годишен отпуск в размер на 45 работни дни.

Касационният състав приема, че ч. гр. д. № 27035/2020 г. не касае трудовоправен спор относно дължимостта на посоченото в издаденото задължително предписание, съответно в издаденото НП обезщетение. Производството по цитираното гражданско дело е заповедно, като предмет на издадената заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК е задължение в размер на 2 300 лв., представляващо неплатен остатък от договор за заем от 03.04.2017 г. между [фирма] и П. Г. Н..

Неправилна е преценката на СРС, че е налице трудовоправен спор с идентичен

предмет, а именно обезщетение по КТ за неизползван годишен отпуск.

С оглед изложеното не са налице основания за приложение на чл. 404, ал. 3 от КТ, според който когато задължителното предписание по ал. 1, т. 1 и/или т. 12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. В случая не са налице доказателства да е заведен иск с предмет обезщетението, посочено в процесното НП.

По силата на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки - да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство.

Касационният състав приема, че дружеството правилно е санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно тази разпоредба, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Съобразно посочената норма, административно-наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство.

В конкретния случай е констатирано, неизпълнението на задължително предписание, дадено на [фирма] в т. 4 от Протокол за извършена проверка № П./03.09.2020 г. със срок на изпълнение до 23.09.2020 г. Това обстоятелство се установява от Протокол за извършена проверка № П./01.10.2020 г., в който са обективирани резултатите от извършена повторна проверка в санкционираното дружество.

От значение при преценката на осъществяването на фактическия състав на констатираното нарушение е обстоятелството дали в дадения срок са представени доказателства за изпълнение на даденото предписание. В случая, такива липсват, поради което установеното нарушение е безспорно доказано.

Определената „имуществена санкция“ в размер от 2 000 лв. е ориентирана към законоустановения минимум, поради което същата не следва да бъде намалявана.

Касационният състав приема, че не са налице основания за приложение на чл. 415в от КТ. По делото не са налице данни за нарушението да е било отстранено веднага след установяването му, а за работника са налице вредни последици – неизплатено обезщетение за неизползван годишен отпуск.

При този изход на спора на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 24.01.2022 г. по НАХД № 128/2021 г. по описа на СРС, НО, 6

състав.

ПОТВРЪЖДАВА Наказателно постановление № 22-006852/20.11.2020 г., издадено от Директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], [жилищен адрес] представлявано от А. Д. Г. – управител, да заплати на ДИТ-С. сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.